

bet ikke bør —, har 1 pCt. eengang for alle heller ikke Noget at bethyde, og det er rettest, at man ved at lade dette Stykke udgaae viser, at Overformyndneriet ikke maa laane anderledes ud end enhver anden forsigtig og omsigtsfuld Bestyrer af Penge, nemlig til den bedste Sikkerhed, som kan faaes, og til den Rente, som er rimelig under de givne Forhold, men, som sagt, heller ikke mindre. Det næste Forslag gaaer ud paa tydeligere end Lovforslagets § 4 at udtale, at der ogsaa kan komme andre Indtægter for Reservecapitalen end de nævnte, nemlig derved, at Reservecapitalen selv gjøres frugtbringende, saaledes som min ærede Medforslagsstiller allerede ved 1ste Behandling klart og tydeligt fremhævede. Forslaget Nr. 14 er en Forandring, som ikke tidligere er omtalt, dog muligt af min ærede Medforslagsstiller. Lovudkastet bestemmer, at under visse Forhold, naar Reservecapitalen har naaet en bestemt Størrelse, skulde der ved Lov kunne stee en Forandring i de fastsatte Afgifter for Bestyrelsen af Umyndiges Midler. Jeg er enig med min ærede Medforslagsstiller i, at de Afgifter, man forlanger af de Umyndige, ere temmelig høje, men da det dog er til Sikkerhed baade for dem og for Staten, at der skaffes en antagelig Reservecapital, er det rigtigt, at de maae finde sig i en lidt høi Afgift, og den bør ikke gaae ned, inden Reservecapitalen har naaet de 5 pCt., som Loven omtaler; men hvis den har naaet 5 pCt., og man altsaa troer, at der nu er tilstrækkelig Sikkerhed tilstede, troer jeg, at man samtidig bør fastsætte den Nedsættelse, som man finder rimelig, og derfor er det, vi foreslaae, at naar Reservecapitalen har naaet 5 pCt., skulde Afgifterne nedsættes til det Halve, men atter stige til det oprindelig bestemte Beløb, naar Reservecapitalen synker ned, — ikke overordentlig meget, men til 4 pCt. — Det næste Forslag, vi have tilladt os at stille, er Forslaget Nr. 16. Vi have meent, at der ingen Grund var til at fastsætte, at de Midler, som bestyres særligt, saavidt gjørligt, skulde anbringes til 4 pCt. aarlig Rente. Vi have meent, at de burde anbringes saa godt som muligt, for at de Umyndige, der give en temmelig bethydelig Afgift for deres Midlers Bestyrelse, kunne faae en saa god Rente som muligt,

og vi have derfor foreslaaet, at der indsættes: „efter de samme Regler, som gjælde med Hensyn til Frugtbargjørelsen af Overformyndneriets Midler i Almindelighed“; naar de altsaa udlaanes i kongelige Obligationer — hvilket kommer nærmere under Omtale ved et følgende Afsnit — nyde de Umyndige en større Fordeel, og der er dog taget ogsaa tilstrækkeligt Hensyn til deres Sikkerhed, naar de samme Forsigtighedsregler anvendes, som man anvender med Hensyn til sine egne Mædres Midler. I det næste Stykke af § 6 indeholdes en Bestemmelse, som jeg troer ikke bør udtrykkes saaledes, som Lovudkastet gjør; den angaaer, hvorledes de Umyndiges Midler midlertidig skulde anvendes. Lovudkastet nævner foruden Nationalbanken tillige Privatbanken eller andre Banker og Sparekasser, som have de sædvanlige Begunstigelser. For det Første kunne Sparekasser, som have de sædvanlige Begunstigelser, vel være meget betryggende, men jeg troer ingenlunde, at de altid ere det, og jeg troer, at der i vor Lovgivning egentlig kun er eet Institut, som ansees for ubetinget sikkert, og hvori Embedsmænd kunne sætte betroede Midler ind og derved blive frie for alt Ansvar, nemlig Nationalbanken. Skulde denne Sikkerhed ikke være tilstrækkelig, vilde saa mange andre Forhold være usikre, at jeg troer, at det i Analogi med den øvrige Lovgivning paa ingen Maade kan siges, at den ikke er fuldstændig sikker. Ved Lov at fastslaae, at andre Institutter, hvis Forretninger Staten aldeles ikke kan kontrollere, skulde sættes ved Siden af Nationalbanken, troer jeg ikke er rigtigt. Derimod har Staten en vis Control med Nationalbanken gjen- nem den kongelige Commissair, og kan altsaa forsaavidt gribe ind, hvilket den hverken kan med Hensyn til Privatbanken, de andre Banker eller Sparekasser; men da der kan være Tid, hvor det kan være ønskeligt at benytte disse, fordi Nationalbanken enten ikke vil have saadanne Midler, eller kun vil give en lav Rente, er det det Correcteste, at Justitsministeren fra Tid til anden bestemmer, hvor Overformyndnerimidler kunne sættes ind. Derved fremkommer ingen Gene for Overformyndneribestyrelsen, men en større Sikkerhed for